

Гартуйсь!

*І ось ідем у бою життєвому
Міцні, тверді, незалежні, мов граніт,
Бо плач не дав свободи ще нікому,
А хто борець - той здобуває світ.*

*Велику правду для усіх єдину
Наш гордий клич народів несе:
Батьківщині будь вірний до загину,
Нам Україна вища понад все.*

Представляємо третій Бюлетень Дружинників, в якому є наголос на відзначення 100-ліття від дня народження та 50-ої річниці з моменту вбивства Провідника ОУН - сл. пам. Степана Бандери. Також подаємо добірку статей з різних засобів масової інформації.

Якщо маєте інформації, які повинні бути включені до Бюлетеня Дружинників, просимо вислати їх на електронну адресу Світової Референтури Дружинників: cy-druzhyynyky@cym.org.

Честь України!

Готов Боронити!

Степан Дума

Світовий Референт Дружинників

Ліда Єндрієвська

Заступник Світового Референта Дружинників

В цьому числі...

Засідання Світової Референтури Дружинників СУМ	3
План діяльності Світової Референтури Дружинників на 2010-2011рр.	4
Пленум Світової Управи СУМ в Мюнхені – 15-16-го жовтня, 2009 року	5
Гасло та річниця на 2010	7
Відзначення з нагоди 50-ої річниця вбивства Провідника ОУН - сл. пам. Степана Бандери в Аргентині.....	7
Величне вшанування пам'яті Степана Бандери в Мюнхені	8
Світовий Референт Дружинників та Заступник Світового Референта відвідали осередок СУМ в Лондоні (Великобританія).....	14
Вітаємо новообраного голову ОУН – д. Стефана Романіва	15
Ідеологічні Постанови XII Великого Збору ОУН.....	16
Справа Івана Демянюка - Справа людська і українська	18
Червоно-Чорне - 100 Бандерівських Оповідок.....	20
Нова Книга-комікс про національно-визвольні змагання.....	22
УПА нікому не стріляла в спину	25
Віктор Ющенко: У мене з Тимошенко – конфлікт ідеологій	28
Євро-2012: інспектори УЄФА перевіряють стадіони і дороги в Україні	30
27 жовтня 2009 року Міністр України у справах сім'ї, молоді та спорту Юрій Павленко та Голова Комісії спорту Світового Конгресу Українців(СКУ) Михайло Гамалій підписали Меморандум про співпрацю між Міністерством та Світовим Конгресом Українців.....	31
Всеукраїнський конкурс інфо-просвітних матеріалів імені Степана Бандери	33

Засідання Світової Референтури Дружинників СУМ

14-го жовтня, 2009 р., відбулося засідання Світової Референтури Дружинників СУМ в Мюнхені, Німеччина. В засіданню взяли участь: Світовий Референт Дружинників - Степан Дума (Австралія), Заступник Світового Референта Дружинників – Ліда Єндрієвська (Канада), та Крайові Референти Дружинників з Канади, США, Німеччини, й України, та з представниками із Австралії і Великої Британії.

На спочатку засідання всі референти звітували про стан активності дружинників на своїх теренах. Вони поділилися позитивними аспектами їхньої діяльності та і з існуючими недоліками.

Під час засідання присутні також обговорили підготовку і проведення VIII-го Світового Злету Дружинників з нагоди Олімпійських ігор у Ванкувері, Канаді від 12-21 лютого 2010р. Світова референтура дружинників заохочує дружинників до активної участі. Програма злету включає туристичні прогулянки по Ванкуверу, участь в Олімпійських змаганнях, зустрічі з громадою і Українськими Олімпійцями, та дискусія з приводу дружинницьких тем. Також було обговорено зміни до сучасного Правильника Дружинників СУМ, та плани на 2010-2011 роки, щодо відновлення діяльності Дружинників, їх самовиховання та заохочення Дружинників до активної праці на крайовому та осередковому рівнях.

Також було обговорено участь СУМ в Конференції Українських Молодечих Організацій (КУМО) при Світовому Конгресі Українців (СКУ). Світова Референтура Дружинників запропонувала Пленуму СУ СУМ, друга Юрія Симчика (США), як представника СУМ на КУМО - пропозиція була одногосно прийнята! Вітаємо друга Юрія з посадою, та бажаємо великих успіхів!

В днях після засідання Світової Референтури Дружинників, Референти Дружинників взяли активну участь в Пленумі СУ СУМ, який відбувся в 15-16-го жовтня, і у відзначеннях з нагоди 50-ої річниці вбивства Провідника ОУН сл. пам. Степана Бандери, в днях 17-18-го жовтня.

Товариство і стосунки між референтами дружинників були надзвичайними теплими протягом нарад і вшанування Бандери в Мюнхені. Було б добре, якби такі зустрічі і надалі відбувалися. Наступне засідання Світової Референтури Дружинників має відбутися в днях перед XVIII Світовим Конгресом в 2011р.

План діяльності Світової Референтури Дружинників на 2010-2011рр.

1. Створення Референтур Дружинників по Осередках — Осередкові Референтури відповідають за діяльність Дружинників по Осередках, організують конференції, вишколи, зустрічі, і т.п., щоб Дружинники періодично сходилися та спілкувалися, і продовжували працю над самовихованням.
2. Організація вишкільних таборів/конференцій — для постійного самовиховання Дружинників в СУМі. Ці вишколи повинні бути з різноманітною програмою. Наприклад — одна конференція про внутрішні організаційно-виховні справи СУМ (правильники, статuti, ідеологія СУМ); друга — про СУМ та загально-українську політику (в історичному та в сучасному контекстах) — роль молоді в українській політиці, роль ОУН в Україні та в діаспорі, і т.д.; третя — про провідництво, - заохочення та підготовка молодших Дружинників до членства в Управах, Булавах, та членства в управах в одиницях поза СУМом, як і виховання інших Дружинників та Юнацтва СУМ, та організація подібних конференцій. Також заохочувати Дружинників входити до урядових чи державних органів, комісій і т.п. в справах молоді.
3. Організація зустрічей для Дружинників, котрі не цікавляться політикою та провідництвом. Вони можуть бути зорганізовані підчас крайових імпрез, де всі Дружинники б зійшлися та разом, брали участь в заходах які можуть зацікавити молодих Дружинників. Ці події/зустрічі могли б мати, наприклад, спортивну, культурну, соціологічну або технологічну програми.
4. Членство Дружинників в організаціях української спільноти є необхідним — Крайові Референтури Дружинників повинні заохочувати Дружинників ставати членами різних громадських, церкованих організацій в українському суспільстві. Наприклад: належати до управ Громад, політичних, спортивних, професійних (напр. лікарських) та інших організацій. Це показує спільноті, що СУМівці не є лише активними в рядах СУМ, але також включаються в діяльність ширшої спільноти.
5. Обіжники — є дуже важливим, бажано, щоб Крайові Референтури почали регулярно видавати обіжники/бюлетені, в яких містяться статті, знімки, новини, інформації про події та діяльність дружинників нашої Спінки. Ці обіжники мають бути вислані електронною поштою та звичайною поштою до всіх Дружинників.

Пленум Світової Управи СУМ в Мюнхені – 15-16-го жовтня, 2009 року

15-16 жовтня 2009 року у місті Мюнхен (Німеччина) відбувся Пленум Світової Управи СУМ.

Програма нарад передбачала розгляд виховних, видавничих питань, розвиток дружинників, поширення СУМу, осучаснення діяльності Сумнету.

В цьогорічному Пленумі, окрім голів КУ, обраних членів СУ, членів Контрольної комісії, брали участь і референти дружин з Крайових Управ Америки, Канади, Австралії, України, Німеччини. Участь референтів поживали самі наради і додала активності в дискусіях.

Під час розгляду виховницьких питань голова Світової Виховної Ради подр. Ірина Єндрієвська (Канада) представила проект Правильника в порядку, який виготовлений у відео форматі, і розповіла про успішність Світової конференції виховників, яка відбулася в травні 2009 р. у місті Ст. Катеринс, Канада, а також висловила подяку доповідачам з України, Німеччини, Австралії й Америки.

Під час розгляду видавничих справ до уваги Пленуму було представлено брошури Співки Української Молоді, які були надані Крайовим Управам для популяризації організації і залучення нового членства.

Пленум СУ СУМ прийняв рішення й надалі підтримати видання сумівського дитячого журналу «Крилаті» через передплату і його рекламу на теренах.

Рівнож було обговорено поширення СУМу, а саме: в Іспанії, Італії, Сербії, Новій Зеландії де існує і діє українська громада.

Др. Степан Дума, Світовий Референт Дружинників (Австралія), представив програму VIII-го Світового Злету Дружинників який має відбуватися від 12-21 лютого, 2010р. у Ванкувері, Канада, у зв'язку з зимовими Олімпійськими іграми. Програма злету має включати участь у Олімпійських ігр, туристичні заняття, дискусії про дружинницьку працю та зустріч з Українською громадою міста і Українськими Олімпійцями. Рівнож, др. Дума звітував що від часу відновлення Світової Референтури в 2006 р. активність дружинників підвищулася, з активними Крайовими Референтурами Дружинників в Австралії, Аргентині, Великій Британії, Естонії, Канаді, Німеччині, США, та в Україні.

Після нарад 16-го жовтня, 2009р., всі учасники засідань СУ зійшлися на спільну молитву за основоположників Спілки Української Молоді та і за бл. пам'яті Степана Бандера, в катедральному храмі УГКЦ, Покрови та Андрія Первозванного, яку відправив Владика Кир Петро, Екзарх для українців-католиків візантійського обряду у Німеччині та Скандинавії. Опісля молитви, КУ СУМ в Німеччині запросила всіх присутніх на товариську зустріч при смачній баварській кухні до парафіяльної домівки УГКЦ. Там долучилися члени СУМ із різних частин світу та СУМівський духовний оркестр з Торонто - Батурин.

Два дні нарад минули швидко і в теплій сумівській атмосфері, яку творили не тільки члени СУ СУМ, а й сумівці з терену Німеччини. Саме вони, молоді і активні доклали немало зусиль для комфорту проживання, роботи і всього перебування членів СУ СУМ в Мюнхені. Щиро дякуємо КУ СУМ в Німеччині!

Делегати Пленуму Світової Управи СУМ та Голова Проводу ОУН Стефан Романів

Гасло та річниці на 2010

Подаємо гасло та річниці, які відзначатиме СУМ у 2010 році.

Гасло:

"Доки живеш - мрій і шукай!"

Річниці:

- 150-річчя повного видання книжки "Кобзар" Тараса Шевченка
- 85-річчя створення СУМ та 80-річчя Харківського процесу над СВУ/СУМ
- 60-річчя від дня створення СУМ в Австралії
- 60-річчя від дня створення СУМ в Франції

Додаткові річниці:

- 300-річчя Першої Конституції України, Гетьмана Пилипа Орлика
- 95-річчя Бою Українських Січових Стрільців на Маківці
- 75-річчя від дня народження Василя Симоненка
- 60-річчя від дня смерті Гол. Командира УПА Романа Шухевича
- 40-річчя загибелі Алли Горської
- 25-річчя від дня смерті Василя Стуса
- 20-річчя студенського голодування в Києві

Відзначення з нагоди 50-ої річниці вбивства Провідника ОУН - сл. пам. Степана Бандери в Аргентині

Фото: Подр. Михайліна Савчук, Крайовий Референт Дружинників в Аргентині

Величне вшанування пам'яті Степана Бандери в Мюнхені

Марічка Галабурда-Чигрин

НКВД, КГБ чи як це світове лихо би не називали, яке 50 років тому було переконане, що, коли фізично знищать Провідника ОУН, Степана Бандеру – закінчиться його ера, а ОУН настільки послабиться, що і розпадеться чи перестане існувати – глибоко помилилися. Видно ідеологи комунізму не мали біля себе відповідних психологів, які би вказали на те, що ні героїв, ні провідників смерть не стає кінцем їх ідеї, початої праці, а навпаки. Замордована людина стає символом народу, як це сталося з Степаном Бандерою, якого боялись, незважаючи на те, що він не перебував чи жив в Україні, а за її кордоном, в Німеччині. Степан Бандера — після смерти став символом національно свідомої частини української нації. Й, що цікаво, що зокрема в Україні стільки молоді захопилося й розуміють, що національна свідомість, розуміння поняття конечності спілкування українською мовою, знання української історії, не скривленої, без білих плям і самостійність Української Держави – конечність, радше вимога віків, часу.

На 50 – ту річницю трагічної смерті, в наслідок замаху на життя, провідника ОУН Степана Бандери, до Мюнхену з'їхалося поважне число українців з кількох країн світу: очевидно з різних міст Німеччини, Бельгії, Франції, Велико-Британії, США, Канади, України, Австралії, нас було 6-ьох (Стефан Романів, Марійка, Ярослав, Степан, Петро Дума й я) з Чехії приїхало 70 осіб, з Хорватії, Сербії, Скандинавських країн та напевно й з інших країн світу.

СУБОТА 17.10.2009

Напередодні вшанування погода у Мюнхені не радувала. В четвер 15.10 саме в день 50 – тої річниці вбивства Ст. Бандери впав перший цьогорічний сніг. Всі ми надіялися, що погода виправиться. Та даремно...

В суботу ранком хмарилося, падав дощ, було холодно. Але незважаючи на всі ті невігоди природи, люди з'їжджалися до Мюнхену. Зустрілися давні, давні друзі, які довгі роки не бачилися. Моя душа раділа, що було стільки молоді зі світу і з рідної України, (зі Самбора, з Сокаля, Львова й інших міст). А це найважливіше. Між приїжджими ті, хлопці, які кілька тижнів тому пробували роверами приїхати до Мюнхену, щоби поклонитися світлій пам'яті Степана Бандери, а їх не пропустили на територію Польщі й хлопців повернулися в сльозах в Україну. Та один з їх охоронців Тарас переконував мене, що їх загартувала така

дуже нерозумна поведінка поляків й глупа помилка збудила в молоді, радше юнаків, ще більші почування української свідомості, патріотизму.

Вшанування розпочалося в 14-ій годині. Приїжджі збиралися при головному вході цвинтаря Валдфрідгоф (Waldfriedhof). Виходили наші земляки з автобусів, з авт з номерами різних європейських країн. Формувався похід. А дощ безжалісно капав. Колона від 500 до 800 осіб, маршем, під жалібну музику, у супроводі сумівської духової оркестри “Батурин” з Торонта, на чолі з державними жовто-блакитними, червоно-чорними прапорами, сумівським, свободівським, пластовим прапорами, прямувала чудовою алеєю (дерева же в осінніх жовто-червоних красках) до могили Степана Бандери.

На чолі походу йшла духовна оркестра, за нею духовенство, Преосвященний Владика Петро Крик, отці: Михайло Бучинський з України (з Бучача), Роман Врушчак (Штутгарт), Богдан Підлісецький, Володимир Вітович, Любомир Федорак, Іван Мачужак, Андрій Дмитрик (Мюнхен й околиці), Ярослав Рій з Англії (Манчестер) Володимир Смоктунович (УАПЦ) – Мюнхен.

Йшла і родина покійного Степана Бандери, всі 5 його внуків, родина провідника з Канади, з Німеччини.

Дальше в поході йшли - ветеран УПА, пані Ярослава Філь, ветеран Богдан Шарко (дивізійник) пан Комаринський (ОУН), пан Василь Зброжик (Зенко) ОУН-УПА, Іван Галабурда (ОУН) – наш тато, делегація бувших дивізійників з США, Англії.

Йшли Голова Проводу ОУН Стефан Романів з Австралії, - Андрій Гайдамаха (голова Світового Святкового Комітету) до недавня Провідник ОУН з Києва, – Олексій Івченко, Голова КУН з Києва, Голова Світового Конгресу Українців – Євген Чолій (Канада), Асколд Лозинський (довголітний голова СКУ) з США, Олег Романишин, головний редактор газети “Гомін України” з Канади, член Проводу ОУН, пан Мицак, з Канади, Богдан Гаргай, довголітний Голова КУ СУМ Велико-Британії і США, Ярослав, Петро і Стефан Дума СУМ-ОУН з Австралії й багато інших членів проводу ОУН (я всіх неможу виіменувати, бо всіх і незнаю).

Маршували Сумівці на чолі з Головою Світової Центральної Управи Миросоєю Підгірною, з США, Канади, Велико-Британії, Німеччини, Бельгії й Австралії в одностроях. Було кілька пластунів (напевно і з України).

Маршували Сумівці на чолі з Головою Світової Центральної Управи Миросоєю Підгірною, з США, Канади, Велико-Британії, Німеччини, Бельгії й Австралії в одностроях. Було кілька пластунів (напевно і з України).

Вінків було 15: від Крайового Проводу ОУН в Україні, всіх Крайових Проводів ОУН, де діє українська діаспора, від Світового Конгресу Українців, від Співки Української Молоді, від ветеранів УПА, від ветеранів дивізійників й ще інших організацій.

Вінок від Світової Федерації Українських Жіночих Організацій несли і зложили біля могили Провідника Галина Шаповал-Билина, голова Об’єднання Українок Бельгії й Надя Галабурда – заступник голови Організації Українських Жінок Німеччини.

Після відправи Соборної Панахиди (надхненно співали всі присутні) з промовама біля могили виступили Владика Петро Крик, Степан Романів, генеральний Консул України в Мюнхені – Ярослав Ярмілко, Аскольд Лозинський, Євген Чолій (СКУ), пані Філь (УПА). Кожний промовець наголошував на тому, який сильний характером був Степан Бандера ще з молодю, студентом, взірцем для наслідування для інших. Непохитним у розуміння ідеї самостійності Батьківщини України, блискучий Його виступ на судді... А разом з тим він був

батьком для дітей, чоловіком й можна лише жаліти, що не мав більше часу для своєї родини. На жаль так не раз буває з нашими провідними діячами, для яких Україна понад все!

Від родини Бандери говорив й склав подяку всім приїжджим внук Провідника, Степан Бандера з Торонта, він вже кілька років перебуває в Україні.

Ці промови переривалися жалібною музикою сурми або духової оркестри мьєлодії пісні “Журавлі” чи іншою. Вся церемонія на цвинтарі була дуже зворушливою, врочистою. А дощ безжалісно, безперестанку капав з дерев на наші голови підчас жалібної церемонії, так якби і небо плакало за передчасну смерть, яка згинула від московської руки, ще релятивно молоді людини, яка ще би багато зробила в ім’я України. А море різнокольорових парасольок також додавало до кольору веселки, яка з’явилася на небі.

Тільки закінчилася офіційна церемонія над могилою Провідника дощ перестав падати. Давні друзі зустрічалися, обнімалися, говорили, згадували. Кожний хотів сфотографуватися біля могили. На що мені звернули увагу приїжджі, що Стефан Романів, з яким багатьох хотіли стати на знімку не відмовлявся від того, а навпаки радо ставав з, зокрема, молодю з України до знімки. Вони йому безмежно вдячні були й казали, “ який наш теперішній провідник з Австралії приятний, людяний, незадавака”.

І ще одна деталь: для нас присутніх на вшануваннях трьох сестер Галабурдів цікаво, що 50 років тому, наш батько Іван був присутнім на похороні Провідника і мав нагоду тепер незнаю вже в який черговий раз, віддати шану світлій пам’яті Ст. Бандери, разом з своїми давніми друзями, членами ОУН-УПА панею Філь, другом Зенком (Василем Зброжиком – вони дуже близькі), Богданом Шарком і паном Комаринським... А могили інших друзів соратників Степана Бандери знаходяться поблизу, Ярослав Стецько, Стефан Мудрик, Іван Кашуба, Володимир Ленник, Ярослав Бенцаль, Осипа Демчук, др. Микола Філь, професор Михайло Ломацький й інші, хіба всіх згадаєш? Не дожили, здоров’я зламали тюрми і концтабори. А Слава Стецько в Києві похована, Омелян Кушпета, Святослав Фостун поховані також в Україні. Ярослав Деремєнда, Михайло Гринюк, Ілля Дмитрів й інші в Англії.. Це була тзв стара війна – революція! Аж страшно згадати, що їх не було між нами в цю суботу!

Надіюся, що теперішні молоді, молодші члени Проводу ОУН (між ними кілька моїх друзів) не забудуть й їх, бо, друзі, як співається у пісні, - є про що і кого згадати! Без їх не було би нас!

На цвинтарі були присутні журналісти телевізійної станції 1 + 1 з Києва. І вже мені довели з України, що всі телевізійні станції згадували про вшанування в Мюнхені. Був і мій давній друг фотограф з Києва Юрко Пінський. Зараз він живе в Штутгарті.

Церемонією на цвинтарі керував, заповідав, запрошував до слова Микола Франкевич (Мюнхен), походом Андрій Куцан (з’ять Провідника – колишній чоловік дочки провідника Наталки Бандери) й Петро Лапчак з Англії й Петро Дума з Австралії.

Після церемонії на цвинтарі до залі, де мала відбутися Святкова, Жалібна Академія спішили пані Іванка Куцан й моя сестра Оля Галабурда, які вдєкорували сцену. Скромно, але дуже ефективно-святково. Портрет Степана Бандери (молоді літа) був окрашений націоналістичним червоно-чорним прапором, на нім одна троянда й кілька пелюстків, а по боках два 4-ьох метрових національних синьо-жовтих прапорів. Дезайн декорації пані Іванки Куцан (дружина Андрія Куцана).

КОНЦЕРТ-АКАДЕМІЯ

В 19 год. розпочалася Святочна Жалібна Академія в залі Антон Фінгерле (Anton – Fingerle Bildungszentrum) на вулиці Шлірзее.

Культурно-мистецьку програму розпочав молитвою “Отче наш” київський чоловічий хор “Боян”, під керівництвом братів-близнюків Юрія й Володимира Курач. Співав хор надзвичайно чудово. Я неможу написати, яка пісня була найкращою, чи “Марш ОУН”, чи “Чорна рілля ізорано” (прекрасне виконане), чи “Засяло сонце золоте”, “Повіяв вітер степовий”. Всі виконання 9 пісень хором – це просто музичне свято для любителя клясичної музики, взагалі для публіки. Цей хор це музична перлина – одна з кращих візитівок Києва. Хтось скаже, “та є ще й інші добрі хори” в Києві. Я не перечу. Хор “Боян” я вже знаю давно. Вони концертували вже кілька разів в Бельгії й бувала я на їх концертах.

Офіційно відкрив Академію, голова Світового Святокового Комітету Андрій Гайдамаха.

Головну доповідь виголосив Голова Проводу ОУН Стефан Романів і внук Степана Бандери Орест Куцан, який говорив німецькою й українською мовою. Роблю зауваження – Орест доволі подібний на свого діда.

Доповіді були речевими, змістовними, але не довгими.

Виступали - Тарас Конощенко, бас, соліст оперного театру міста Мангайм в Німеччині. Його супроводжав піяніст Тарас Яценко. Чула я Тараса кілька років тому в Мюнхені. Його виступ в цю суботу був чудесним. Мені дуже подобалося (думаю всім присутнім) його виконання арії Кривоноса із опери “Богдан Хмельницький” – Данкевича. Надзвичайно! Вітаю, Тараса, і бажаю подальших успіхів!

Та, що казати, хор “Боян”, Тарас Конощенко і Тарас Яценко професіонали високого рівня. Вони для нас, діаспорців, той добрий, гарний подарунок з України, яким можна похвалитися перед чужинцями. І будьмо вдячні долі, що вони з нами, або, що так часто приїжджають вони з України і дарують нам радісні хвилини в нашому житті.

Виступали й наші діаспорці, самодіяльні гуртки з Англії - “Кобзарське Братство”(музичний керівник Юрій Бабчук) з Болтону, з оригінальними 3- ма піснями з альбому пісень УПА. Хор, радше ансамбль дружинниць СУМ-у з Брадфорду (музичний керівник Галина Замулінська). Їх вимарш на сцену в сумівських одностроях заімпував публіці. Симпатичні сумівки співали недуже відомі пісні. Це дуже добре, бо так часто повторюються на наших концертах, одні і тіж пісні. І дуже врочисто випала пісня “Чорна вишиванка”. Підчас співу дівчата тримали свічки. Настроєво, врочисто.

Гості з Канади, з осередку СУМ-у Торонто, хор “Пролісок”, (музичний керівник Олеся Коник) у дуже гарних народних строях (зробило дуже приємне вражіння) заспівали в’язанку патріотичних і повстанських пісень і оригінальну “Пісню про Степана Бандеру”, яку більість з присутніх ніколи не чули. На жаль неподано ім’я соліста – співака, який дуже чутливо, гарно співав.

І співав вокальний ансамбль дружинниць СУМ-у з Мюнхену (керівник Мар’яна Джус) з в’язанкою повстанських пісень і піснею Платона Майбороди “Пролягла доріженька”. Що дуже цікаво було, що в усіх в’язанках пісень співали “Гей, на півночі, на Волині повстала армії УПА” відзначаючи таким чином її річницю постання. Що найважливіше, це те, що співаки хору, (хорів) які виступали на концерті всі доволі молоді й їхали так далеко, щоби віддати шану Провідникові, про якого вони лише чули від батьків чи на сходинах СУМ-у.

Концерт закінчився виступом оркестру Батурин (музичний керівник Петруся Чернописька) в'язанкою воєнних пісень і маршем пам'яті. Що казати, ці молоді інструменталісти стали фаворитами присутніх, які співали разом з ними...

Петро Лапчак з Англії, в імені Організаційного Комітету, в який входили такі організації як Політичний Освітний Інститут в Мюнхені, Організація Українських Жінок, СУМ в Німеччині, Студетська Організація та Провід ОУН, дякував – всім виконавцям концертної програми, доповідачам, Іванці Куцан, Олі Галабурді за декорацію, за технічну допомогу на сцені – озвучання, освітлення, яким керували Борис Франкевич, Роман Матичак і Назар Сухорончак. (він і знімав всі події на відео). Це наші славні мюнхенські пластуни!

Академія закінчилася відспівуванням всіма присутніми (всі виконавці концерту вийли на сцену) гимну УКРАЇНИ, перед відспівуванням його сказав Петро Лапчак з вірша Івана Франка – “Україна є, була і невмере! Буде!”

Отак велично віддали шану світлій пам'яті Степанові Бандері в Мюнхені!

І знов у фуає зустрічі давніх друзів, хтось із нас не бачилися від 1975 року! І спільні знімки! І душевне задоволення нашої участі у вшануваннях Провідника ОУН.

Неділя 18 жовтня 2009

В 10 год. Преосвященний Владика Петро Крик, - сослужили священники: Михайло Бучинський з України (з Бучача), Богдан Підлісецький, Володимир Війтович, Іван Мачужак, Андрій Дмитрик, Ярослав Рій з Англії (Манчестер) відправив Архиерейська Службу Божу в Катедральному храмі УГКЦ “Покрови Пресвятої Богородиці й Апостола Андрія Первозваного”. Співав парафіяльний хор “ПОКРОВ” (диригент Станіслав Чуєнко). Хор знаючи, що в катедрі багато заграничних гостей співав, що дуже надхненно, як завжди.

Дуже шкода, про, що я й казала панові Андрієві Куцанові, що хор не виступив на Жалібній Академії. Їх виступ не завантажив би програми. Як це чудово було би, що приїжді почули добре зіспіваний мюнхенський хор і у їх виконанні молитву з “Запорожця за Дунаєм” й другі пісні. Співати Службу Божу – це повинність, обов'язок хору, а не запрошення на виступ на Академії в честь Ст. Бандери – це промах! Я це свідомо пишу, бо дуже люблю цей добрий хор, яким завстидатися аж ніяк не можна. А навпаки – лише гордитися ним!

Проповідь підчас Богослужби виголосив Преосвященний Владика і о. Михайло Бучинський з України. Після відправлення панахиди за упокій душі Степана Бандери, 7 релігійних пісень заспівав київський хор “Боян”.

Це було взагалі щось надзвичайне. Солісти – чудо. Люди були зачаровані їх співом і нагороджували їх гучними оплесками. Так у церкві, так роблять у світі! Владика Крик їм дякував, як і о. Володимир Війтович – парох.

Можна було купити обід, готували члени осередку і Крайової Управи СУМ-у Мюнхена й поговорити зі знайомими і друзями...Відбулася в церковній залі й інформативна зустріч з головою Світового Конгресу п. Євгеном Чолієм...

Голова Об'єднання Українок Бельгії, Галина Шаповал – Билина, яка приїхала автом до Мюнхена запропонувала мене забрати додому, до Бельгії й я поїхала з нею і подругою Тересою Проць-Хома й татом. Прощалася я з любими друзями, (на жаль з не всіма), з кінорежисером Олесем Янчуком, (постановник фільму про Ст. Бандеру, Романа Шухевича, Залізна Сотня, Андрей Шептицький) який також приїхав з Києва на це вшанування провідника ОУН до Мюнхена, прощалася з знайомими хлопцями з Англії, з США, з Австралії й України.

Перед виїздом до Бельгії ми поїхали ми ще на цвинтар, бо не падав дощ, й біля могили Степана Бандери зробили ще кілька знімок...

За ніщо у світі я би не пропустила була це величне вшанування пам'яті Степана Бандери. Так, з Австралії далеко їхати, але такої нагоди неможна було мені пропустити, тимбільше, що в Мюнхені живуть мої сестри й племінник Назар.

Приїду до Мюнхену знов в квітні 2010 року, де надіємося що заходами Організації Українських Жінок, посольства України в Берліні і ген.-консульства в Мюнхені й українок світу ОУЖ встановлять у колишньому концтаборі в Равенсбрук, біля Берліну, пропам'ятну дошку, в пам'ять тих українок, які там загинули підчас Другої Світової Війни. Заходи вже почалися.

Таким способом ми зняли майже всіх присутніх і радо поділимося знімками з бажаними. Ми зробили багато знімок – 700. Ці, які ви побачите дадуть вам ідею, як відбулося вшанування...

Степан Бандера на Відмічення свого діда, Мюнхен, 17-го жовтня, 2009 р.

Світовий Референт Дружинників та Заступник Світового Референта відвідали осередок СУМ в Лондоні (Великобританія)

3-4-го жовтня, 2009 року Світовий Референт Дружинників, д. Степан Дума і Заступник Світового Референта Дружинників, под. Ліда Єндрівська зустрілися зі Старшим Юнацтвом та Дружинників Осередку СУМ в Лондоні, у Великобританії. Підчас перебування в Лондоні, д. Дума і под. Ліда також зустрілися з под. Христиною Химерою, Крайовим Референтом Дружинників у Великобританії - під час зустрічі було обговорено стан Дружинників та плани на 2010-2011 роки.

Вітаємо новообраного голову ОУН – д. Стефана Романіва

Друг Романів, теперішній голова СУОА, Генеральний Секретар СКУ, І-ий заступник голови СУ СУМ, та колишній Голова КУ СУМ в Австралії був обраним Головою Проводу ОУН на XII Великому Зборі ОУН, яке відбулося на початку липня ц.р. Нижче передруковуємо повідомлення Секретаріату ОУН.

Секретаріат Проводу ОУН повідомляє, що в липні 2009 року в Україні відбувся XII Великий Збір Організації Українських Націоналістів з-під стягу Степана Бандери, який є найвищим законодавчим органом Організації. Згідно з Устроєм в ньому взяли участь умандатовані делегати з України, США, Канади, Австралії, країн Європи.

XII ВЗ ОУН ґрунтовно проаналізував становище в Україні та в світі й визначив основні напрями і пріоритети діяльності ОУН на майбутнє.

Учасники XII Великого Збору ОУН вшанували пам'ять померлих членів ОУН за час від XI Великого Збору, меморіальний список яких було урочисто відчитано на Зборі.

XII Великим Збором ОУН провадила обрана Збором Президія. У звітній частині про діяльність ОУН доповідали голова Проводу Андрій Гайдамаха, члени Проводу, Головної Ради, Головного Суду та Головної Контролі ОУН.

Після прийняття звідомлень з діяльності учасники Великого Збору заслухали та продискутували звітні та програмові доповіді, в яких проаналізовано становище в Українській державі та українському суспільстві, роль і завдання ОУН на найближчий період і перспективу. На Великому Зборі працювали комісії, які підготували тексти постанов, зборові документи.

Збором підтверджено цілісність та єдність ОУН як глобальної надпартійної структури, яка покликана дбати про інтереси української нації та української людини.

XII Великий Збір ОУН обрав згідно з новим Устроєм ОУН керівні органи: Голову та Заступників, Секретаря, Провід, Головну Раду, Головний Суд і Головну Контролю. Головою Проводу ОУН обрано Стефана Романіва.

<http://ukrnationalism.org.ua/news/?n=3700>

Ідеологічні Постанови XII Великого Збору ОУН

1. Організація Українських Націоналістів (революційна) базує свою діяльність на ідеології українського націоналізму, послідовно і творчо втілюючи ідеологічні напрацювання всіх попередніх конференцій і Великих Зборів ОУН.

2. Ідеологія українського націоналізму – не догма. На кожному етапі розвитку суспільства вона зустрічається з новими викликами та загрозами й ідеологія націоналізму покликана сформулювати на них адекватну часові відповідь.

3. Базовою категорією ідеології націоналізму від початків її формування і на кожному етапі розвитку залишається НАЦІЯ.

4. Організація Українських Націоналістів (революційна) дотримується етнічного трактування категорії нація в його геніальному Шевченковому визначенні **“Нація – це кровно-духовна спільнота мертвих, живих і ненароджених”**.

В трактуванні ОУН-революційної означення політичної нації не розбігається з етнічним, а співвідноситься з ним як часткове із загальним та означає ту частину української нації, що охоплена межами національної держави.

5. З точки зору ідеології українського націоналізму Українська Самостійна Соборна Держава означає:

Українська – національна держава, створена на українській етнічній території, як найкраща форма самоорганізації, збереження, розвитку і захисту інтересів Української нації.

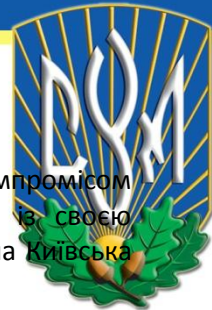
Самостійна – суверенна держава, яка єдина має повне і виняткове право виступати від імені Української нації в межах держави і на міжнародній арені.

Соборна – єдина, унітарна національна держава, межі якої повинні співпадати з етнічними межами Української нації.

Держава – програмово-політичний ідеал українського націоналізму.

6. Вагомою складовою ідеології сучасного українського націоналізму залишається категорія НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ, як шлях досягнення повновладдя нації на власній землі.

Українська національна революція є перманентною і отримає своє повноцінне завершення із досягненням української національної ідеї – повновладдя нації на власній землі.

Період 1989-1991 рр. Української революції характеризується незавершеністю та компромісом протиставних сил: з одного боку, метропольна кремлівська верхівка досягла компромісу із своєю колоніальною адміністрацією в Києві і дала їй ярлик на правління; з другого боку – колоніальна Київська адміністрація добилася такого ж компромісу із національно-демократичним рухом.

Наступний етап кульмінаційного піднесення відбувся у 2004-2005 рр. і отримав визначення Помаранчевої революції. Вона надала позитивний імпульс для оздоровлення українського суспільства. Але, на жаль, він не знайшов свого повноцінного розвитку і завершення через недолугість політичної верхівки, яка не зуміла піднятися до рівня національних і державних інтересів.

7. Завдання ОУН-революційної в контексті розвитку Української національної перманентної революції є виразити сучасні інтереси Української нації, закумулявати національну енергію і очолити суспільно-громадський рух в час її чергового піднесення.

8. Однією із основних причин гальмування сучасного національного і державницького поступу є низький рівень політичної верхівки в Україні. Це стало наслідком цілеспрямованого винищення української національної еліти, а особливо протягом ХХ століття.

Сьогоднішня політична верхівка є поєднанням залишків національної еліти та сплаву советсько-компартиїної номенклатури, тіншового бізнесу і кримінального світу.

Завданням ОУН-революційної є всебічне сприяння становленню сучасної української національної еліти.

9. Сучасний український націоналізм перебуває на державницькому етапі свого розвитку і, на відміну від визвольного етапу, його пріоритетами є розбудова національної держави і захист інтересів нації в соціально-економічній та духовній сферах.

Констатуємо, що важливим елементом сучасної ідеології українського націоналізму є соціально-економічна складова. Вважаємо, що до пріоритетних завдань націоналістичного руху належить формування сильної середньої верстви, як органічної частки національної еліти.

10. Українська держава існує у світовому і європейському співтоваристві держав і її завданням на міжнародному форумі є боротьба за відстоювання українських національних інтересів і за посідання гідного місця під геополітичним сонцем.

<http://ukrnationalism.org.ua/movement/?ounideology>

Справа Івана Демянюка - Справа людська і українська

Аскольд Лозинський

Дивіться тут д. Аскольда Лозинського, бувшого Голову Світової Управи СУМ та Президента Українського Світового Конгресу, виступ знято телебаченням з України після відвідання Івана Демянюка в тюрмі в Мюнхені:

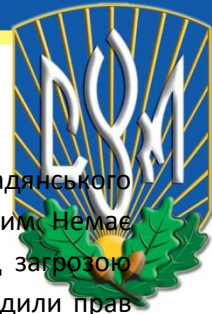
<http://www.youtube.com/watch?v=q0Sv-MWuMzc>

16 жовтня 2009 року я відвідав у німецькій в'язниці Мюнхена Івана Демянюка. Зустріч відбулася у супроводі його сьогодишнього німецького адвоката д-ра Буша (який, до речі одружений з українкою США), а також вартовим та перекладачем з англійської на німецьку. Мені було вказано розмовляти виключно англійською (не українською), певне для того, щоби вартовий міг зрозуміти усе про що говорилось.

Говорилось про стан здоров'я: пан Демянюк оповідав про свої фізичні болі та немічності - важкий артрит, неможливість ходити, (він був на візку). Не говорили про його найважче - недугу крові, яка заповідається терміновою. Він говорив теж про свою сімю в США, про складнощі з ними бачитись, або принайменше поговорити телефонічно, оскільки таку тільки тридцять хвилинну розмову дозволяють німці тільки раз що два тижні на кошт підсудного та інколи змінюють день розмови, хоча ціла сім'я вже зібрана на раніше призначений день. Я запевняв його, що він у думках і молитвах не тільки своєї родини, але також своїх братів та сестер українців.

30 листопада 2009 в німецькому місті Мюнхені німецький суд розглядатиме кримінальне обвинувачення проти українця Івана Демянюка. Німеччина це третя країна після США і Ізраїлю, яка збирається судити Івана Демянюка. Досі недоведено, що він вчинив будь який злочин.

У найновішому обвинуваченню в Німеччині сам Акт про скоєння злочину вказує на посередні обвинувачення, а не пряму вину Демянюка. Коротко кажучи Німеччина намагатиметься довести, що Іван Демянюк був вартовим у таборі смерті в Собіборі, а тому, що там загинуло понад 20,000 євреїв, він причетний до їх вбивства.

Парадоксом у цій справі є те, що нацистська Німеччина взяла в полон Івана Демянюка, радянського солдата та, за власним твердженням сьогодношньої Німеччини, примусила його служити вартовим. Немає об'єктивного історика, який не свідчив би, що будь яка служба полоненого солдата була під загрозою смерті. Тим більше німецькі архівні документи-розпорядження самі вказують, що німці не вводили прав «в'язнів війни» згідно з Женевською конвенцією, коли мали до діла з советськими полоненими солдатами, і тому дозволяли собі з ними будь яке розпорядження. Тобто сьогодні парадоксально Німеччина збирається судити Івана Демянюка за злочини скоєні самими німцями. Натомість подібним німцям було видано амністію Німеччиною ще у 1968 році.

Івану Демянюку сьогодні 89 літ. Він тяжко страждає від кровної недуги та артриту. Фактично вже від 1976 року він під загрозою різних процесів. Це все значно відбилося на його фізичному та психологічному стані здоров'я. До речі медики прогнозують йому у найкращому випадку один рік життя.

Іван Демянюк це не єдиний українець, балтієць, поляк, тобто представник тодішнього бездержавного народу, якого взято в полон німцями та сьогодні через різні політичні впливи закидають воєнні злочини. Таких українців, полонених чи примусово взятих на роботу німцями, було багато. Іронія у цій справі ще більш гірка, бо тут збирається кат – Німеччина – судити свою жертву – свого полоненого, користуючись джерелами найгіршого колаборанта - СССР, який ще в 1939 договором Молотова-Ріббентропа проявив вершок колаборанства, а своєю злочинністю перевищив навіть самих німців. США тут також винна сторона, бо США віддала своє демократичне правосуддя під єврейський політичний вплив.

Справа Івана Демянюка найбільш голосна, бо досі у цій справі зазнали поразки СССР-Росія за підробку фальшивих документів, свідчень, тощо..., а євреї та їх прислужники в США, своєю неморальною настирливістю та співпрацею з фальсифікаторами. До речі ще 18 серпня 1993 року Верховний Суд Ізраїлю вже після свого рішення, що Іван Демянюк не був „Іваном Грізним” відповідальним за злочини в Треблінці, дав відповідь настирливим єврейським організаціям, які після юридичної поразки пропонували судити Івана Демянюка за інші злочини. Верховний Суд об'єктивно заявив, що звільняючи Івана Демянюка з вини „Івана Грізного” Треблінки вважав не правомірним судити його за інші лже злочини, вважаючи більш правдоподібним, що Демянюка не вдасться засудити за ці інші лже злочини.

Але єврейські організації і впливи в США не припинили свого переслідування Демянюка. Після повернення його до США почався новий процес депортації, але до якої країни? Німеччина скористала з нагоди. Недавно Німеччина на вимогу Ізраїлю розпочала нові переговори про відшкодування для єврейських жертв Голокосту, які сьогодні живуть довше та вимагають відшкодування за психологічні травми на протязі довгих років. Безлічно Німеччина рішила поділитися виною, тобто, що німці не змогли б стільки вимордувати без прислужництва інших національностей і тому ці інші повинні теж виплачувати відшкодування. Іван Демянюк хворий і немічний, певне не витримає розправи, німці його не засудять, він помре, але питання участі других національностей у злочинах і відшкодуванні залишиться.

Я вважаю що ми українці, де б ми не знаходилися в сам день початку розправи над Іваном Демянюком, 30 листопада 2009 повинні проявити свою солідарність з нашим національним братом Іваном Демянюком та рівнож свій осуд новітніх безличних німецьких нацистів, які вдруге його взяли в полон. В той день влаштуймо демонстрації під дипломатичними місіями, посольствами, консульствами, державними установами Німеччини по цілому світі в діаспорі та в Україні. Геть новітні німецькі нацисти!

Червоно-Чорне - 100 Бандерівських Оповідок

Зовсім нещодавно вийшла друком у Львівському видавництві «Піраміда» книжка "ЧЕРВОНО-ЧОРНЕ. 100 бандерівських оповідок", автором якої є Голова Крайової управи СУМ в Україні друг Святослав Липовецький.

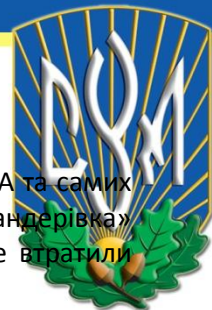
Бажаючи розповісти про цю подію, спочатку хотіла просто передрукувати короткий зміст книжки, але почавши читати одне, друге, десяте есе просто не змогла втриматися, аби не сказати дещо більше.

Отже «100 бандерівських оповідок» - історичні есе про національно-визвольну боротьбу українців у ХХ столітті. Складається зі 100 невеликих історій про події визвольної боротьби, найцікавіші моменти в життєписі представників націоналістичного руху, а також спогадів.

Насправді – це геніальний задум і цікаве нетрадиційне майстерне втілення. Адже ми маємо чимало науково-популярних видань, книг спогадів, історичних розвідок, документальних свідчень про українські визвольні змагання. Але не кожен зможе і схоче все оте перечитувати, не кожен відтак зможе дізнатися про героїчну боротьбу УПА і продовжуватиме вірити ворогам нації про те, що упівці і бандерівці – це бандити, зрадники, кати свого власного народу і т.п. Друг Святослав майстерно і стисло виклав найцікавіші, найяскравіші факти героїчної боротьби, згадав найзнаковіші постаті тієї кривавої доби. Багато із них є маловідомими широкому загалові героями-мучениками, які терпіли за Україну, за нас із вами, за наше майбутнє.

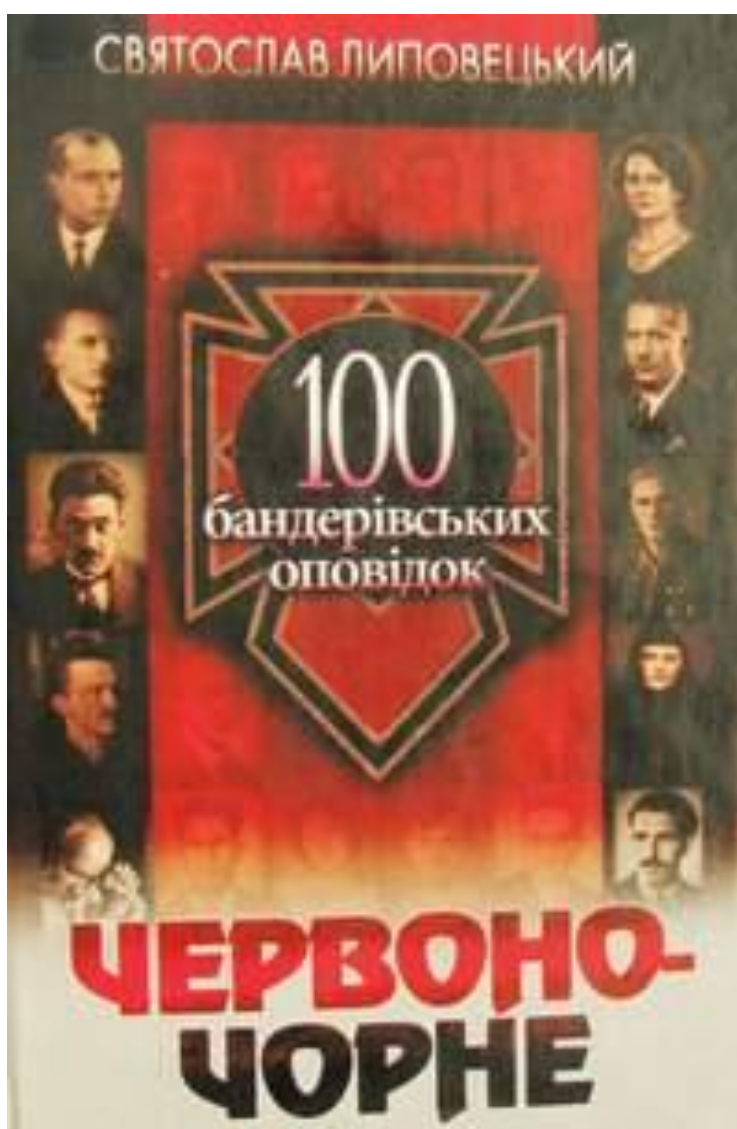
«Більшість відомих та анонімних героїв, яких назвали «бандерівцями» чи «українськими буржуазними націоналістами», так і не дожили до часу проголошення Української Держави. Багатьом довелося в молодому віці заплатити свою ціну за право бути українцем, не всім вдалося реалізувати свої мрії, проте вони залишили приклад і легенду про те, як можна присвятити себе Богу та Україні». Саме про таких героїв ця книжка.

Тут можуть знайти для себе цікаве і нове не лише ті, хто ніколи і нічого не читав, не чув про ОУН чи УПА, але несподівані факти, подробиці можуть відкрити і ті, хто вважає себе знавцем цієї тематики.

Цінними і цікавими є свідчення представників інших національностей про героїчну боротьбу УПА та самих героїв. Ось як каже в'язень радянських концтаборів, єврей Ідель Коган: «Бандерівець» чи «бандерівка» кожний в'язень советських концлагерів вимовляє з респектом». Адже вони не зломалися, не втратили людської подобу, не піддалися на підкупи, не зрадили, не розпорошилися, не відступилися...

То усім, хто хоче дізнатися або поглибити свої знання про героїчну боротьбу за волю України, рекомендую прочитати цю книжку. Воістину – в малому зерно. Адже короткі за обсягом есеї розкривають головну суть, дають пережиття і усвідомлення усієї несправедливості, усього болю того часу та усієї величі борців-патріотів, які стояли на смерть і таки перемогли її.

Нова Книга-комікс про національно-визвольні змагання

11 вересня Українська Інформаційна Служба презентувала нову книжку-комікс видану Спілкою Української Молоді в Україні. Книжку презентувала І заст.голови КУ СУМ в Україні подруга Неля Лавріненко.

В книжку обсягом майже півтори сотні сторінок увійшли серії історій в малюнках "Вбивства з наказу КГБ" та "Юність Степана Бандери". Також видання доповнене автобіографічним нарисом Провідника ОУН "Мої життєписні дані" , "Словом Наталки Бандери на суді в Карлсруе" та фотоальбомом з життя та діяльності Степана Бандери.

Збірка коміксів про Бандеру, де дітям у доступній формі пояснюється, за що і як боровся лідер ОУН, доповнена унікальними фотоматеріалами, спогадами доньки лідера Українських Націоналістів та його біографічними даними. Видавці сподіваються, що завдяки їхнім зусиллям молодь сприйматиме Бандеру як героя та борця за волю України. "100-річчя з дня народження лідера ОУН – це знакова дата для нашого суспільства, яка спонукає нас переосмислити роль Бандери для України. Настав час раз і назавжди позбавитися тих негативних штампів, які на нього ставила радянська, а тепер – російська пропаганда", - підкреслив присутній на презентації керівник Української Інформаційної Служби Андрій Левус. За його словами, сьогодні ім'я Бандери має знову стати для українців символом спротиву і непокори різного роду

імперіалістам. Перші фото бандеромонети та бандерокоміксів, покликаних виховувати національну свідомість українців, – у галереї Новинаря.

За останні 2 роки це уже сьоме видання книг-коміксів на національно-визвольну тематику, які здійснила Спілка Української Молоді в Україні, а загальний наклад видань становить 27 тисяч книг. (перші видання - "Україна в боротьбі" вийшла накладом 22 тисячі (- них 10 тисяч російською мовою), "Вбивства з наказу КГБ" - 4 тисячі).

Особливістю видання є те, що воно повністю присвячене Постаті Провідника ОУН Степана Бандери та включає, окрім двох серій історій в малюнках також біографічні дані, спогади та фотоальбом з понад півсотнею світлин.

Вперше «Вбивства з наказу КГБ» (історія замаху на С.Бандеру) та «Юність Степана Бандери» публікувалися з 1978 по 1981 рік в журналі «Крилаті», який видає Світова Управа СУМ. Автором текстів став довголітній голова Центральної Управи СУМ та редактор "Крилатих" Омелян Коваль. Майстерне виконання зображень (а видання містить понад 400 картинок) належить бельгійському художнику, який підписувався "Нептун".

Дане видання присвячене 100-літтю від дня народження та 50-літтю від дня смерті Степана Бандери.

Книжка вийшла накладом 1 тисяча примірників за сприяння Української Інформаційної Служби (УІС), Лондон.

На відміну від попередніх, цей наклад великою мірою буде розповсюджений серед українців діаспори. А для України СУМ в Україні готує великий тираж газети присвяченої життю та смерті Степана Бандери, де й буде вміщено комікс "Вбивства з наказу КГБ".

Також одночасно відбувалась і презентація пам'ятної монети, випущеної з нагоди 100-річного ювілею Провідника Організації Українських Націоналістів Степана Бандери. Монета, присвячена лідерів ОУН, випущена тиражем у п'ятсот примірників та виготовлена з нейзильберу. Маленький наклад робить цю пам'ятну монету справжньою нумізматичною рідкістю.

УПА нікому не стріляла в спину

Володимир В'ятрович

Причини конфронтації ветеранів УПА і Червоної Армії – незнання історії і політичні спекуляції.

У ці дні відзначається 65-та річниця звільнення України від німецько-фашистських загарбників. Як говорять історики, свій внесок у цю подію зробили не лише радянські війська, а й Українська повстанська армія. Проте не всі українці згодні з такою оцінкою діяльності УПА.

За історичною правдою «Главред» звернувся до директора архіву СБУ Володимира В'ятровича. Пропонуємо вашій увазі розповідь історика про роль УПА і Червоної Армії в звільненні України.

Найкраща підбірка документів з історії УПА доступна для всіх

Радянський період історії України відображений в півтора мільйонах томів архівних документів, - розповів директор архіву. «Один з найцікавіших масивів стосується періоду Другої світової війни», - сказав він.

Володимир В'ятрович похвалився, що найкраща підбірка документів по темі УПА перебуває саме в очолюваному ним архіві. «Це дуже різні документи, - розповів він, - як документи самої Української повстанської армії, так і величезний масив радянських документів – документи радянських партизанів, документи НКВС, що стосуються УПА». Плюс архів німецьких документів.

Причому цінні документальні свідчення відкриті для ознайомлення. Директор архіву стверджує, що «кожен бажаючий може працювати з матеріалами»: для цього треба лише написати заяву на його ім'я, в якій вказати дату роботи в читальному залі. «Якщо ж ви хочете попрацювати з електронними копіями цих документів, достатньо прийти в Києві на вулицю Ірининська, 4 між 14 і 17 годинами, заповнити анкету і почати працювати». Директор архіву СБУ розповів, що подібні зали працюють у всіх обласних центрах України і в Криму.

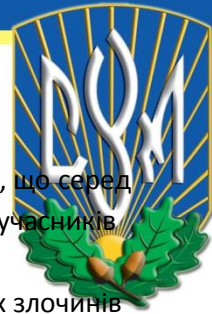
Що стосується розміщення архівних документів у мережі Інтернет, то тут на сьогодні проблема лише одна – технічна: «Йдеться про те, як забезпечити доступ до гігабайтів інформації і можливість їх скачування з сайту». Наразі СБУ працює над розв'язанням цього завдання.

Але незважаючи на величезну кількість документів, що зберігаються в архіві СБУ, українські історики розраховують на відкриття аналогічних документів архіву ФСБ Росії. «Керівництво ФСБ дуже мляво або зовсім не відкриває свої архіви», - поскаржився історик. Володимир В'ятрович припускає, що таким чином російська сторона намагається убезпечити себе від руйнування стереотипів, «які досі панують у російському суспільстві щодо УПА».

Роль УПА в перемозі над фашизмом недооцінено

«Абсолютно всі перелічені документи – і документи УПА, і радянські, і німецькі, - підтверджують активну антинімецьку боротьбу українських повстанців», - заявив Володимир В'ятрович.

Понад те, вивчивши документи, директор архіву дійшов висновку, що роль УПА в перемозі над нацизмом недооцінено. В той же час «документів, які підтверджують таку роль, дуже багато», - сказав він.

Історик прокоментував поширені звинувачення у воєнних злочинах УПА таким чином: «Очевидно, що серед сотень тисяч людей, які пройшли через УПА, могли бути й ті, хто скоював злочини. Але серед всіх учасників Другої світової війни – і тих, хто боровся на боці нацистської Німеччини, і тих, хто боровся на боці антигітлерівської коаліції, - немає жодної армії, яка могла б сказати, що вона не скоювала воєнних злочинів у роки війни, – на жаль, воєнні злочини не можна відокремити від самого поняття війни», - сказав він.

УПА не воювала з Червоною Армією - її основним противником був НКВС

Що стосується відносин між УПА і Червоною Армією, то на цю тему в архіві СБУ міститься також чимало документів.

Володимир В'ятрович зазначив, що досі в суспільстві домінує стереотип «вони стріляли нам у спину». «Це спростовується документами, які є в наших архівах», - запевнив історик. «Документи підтверджують, що керівництво Української повстанської армії давало чіткі вказівки своїм підрозділам не воювати з Червоною Армією, яка наступала», - додав директор архіву СБУ.

Як причини такого нейтралітету історик називає дві: тактичну і політичну. З одного боку, «командування УПА розуміло неможливість зупинити німецько-радянський фронт, який наближався». З іншого боку, українські повстанці розглядали Червону Армію «як можливий резерв в боротьбі проти і сталінізму, і нацизму».

Історик також розповів про випадки, коли червоноармійці приєднувалися до УПА – «часто це були люди, які потрапляли в німецький полон і яких звільняли українські повстанці». Як приклад Володимир В'ятрович навів такі імена: лейтенант Червоної Армії Дмитро Карпенко, який став першим кавалером вищої нагороди УПА, – золотого хреста «За бойові заслуги»; Іван Кулик (Сірий), що воював в УПА до 1952 року. «Таких прикладів можна навести багато», - сказав директор архіву.

Основним противником УПА була не Червона Армія, а НКВС, «який проводив зачистки серед місцевого населення», - розповів історик. «Саме проти цих військ воювала Українська повстанська армія до середини 1950-х років», - додав він.

Причини конфронтації ветеранів УПА і Червоної Армії – незнання історії і політичні спекуляції

Виходячи з цих фактів, Володимир В'ятрович стверджує: «Історія не дає серйозних підстав для конфронтації між воїнами Червоної Армії і воїнами УПА».

Історик вважає, що конфронтація – результат двох чинників: неграмотності в питаннях історії більшості громадян України і спекуляції на цій неграмотності з боку «окремих політиків, які таким чином намагаються дестабілізувати внутрішню ситуацію в країні».

«Більшість українців не знають власної історії. Ця ситуація дуже вигідна для політиків – вона дозволяє їм маніпулювати, влаштовувати політичні ігри і отримувати від цього політичні дивіденди замість того, щоб дати людям самостійно розібратися, чим була УПА», - сказав історик і порадив громадянам не лінуватися і звертатися до архівних документів.

Примирити ж ветеранів, на думку Володимира В'ятровича, дуже просто: надати воїнам УПА статус учасників українського визвольного руху – «паралельно з цим статусом існуватиме і статус учасників Великої Вітчизняної війни». «Це стало б прикладом справедливості щодо людей, що воювали за незалежність України».

Історична правда помирить усіх

Ветеранів УПА і Червоної Армії можна помирити. Але як бути з їхні нащадками? На сьогодні в питанні оцінки діяльності УПА українське суспільство розділене на два непримиренні табори. Додаткове свідчення тому – «війна» в розділі коментарів до анонса цієї прес-конференції.

Хто і яким чином покладе цьому край?

Володимир В'ятрович упевнений, що розкол переможе історична правда. «Правда ніколи не роз'єднувала», - сказав він. Свою ж місію історик вбачає в тому, щоб зробити цю правду «доступною і зрозумілою».

«Історія УПА найближчим часом не роз'єднуватиме, а об'єднуватиме українців, тому що ідеали, за які боролися українські повстанці, – національне самовизначення, демократична держава – це те, що має об'єднати всіх громадян України незалежно від їх політичної орієнтації і національної приналежності», - сказав Володимир В'ятрович.

<http://www.ukrpohliad.org/news.php/news/974>

Віктор Ющенко: У мене з Тимошенко – конфлікт ідеологій

Вірною дорогою прямуємо? Віктор Ющенко переконаний, що за час його президентства Україна суттєво просунулася на шляху до ЄС і одного дня стане членом Євросоюзу. Про це він заявив в інтерв'ю бельгійському виданню La Libre Belgique.

Чи задоволені Ви нинішнім станом відносин між Україною і ЄС?

Відносини дуже високої якості. Мені дуже імponує нинішня політика партнерства. Чотири роки тому ми, в кращому випадку, могли сподіватися на укладення угоди про партнерство. Через декілька місяців ми маємо намір підписати угоду про асоціацію з ЄС. Подібного роду угоди були підписані з усіма країнами, що входили до третьої і четвертої хвилі розширення ЄС. Ми прямуємо шляхом до членства.

Проте Ви поки що не отримали офіційної обіцянки майбутнього членства ...

Що ми робили протягом цих чотирьох років? Ми вдалося просунути на шляху інтеграції до Європи в багатьох сферах – сфері освіти, візового режиму, наукових досліджень, енергетики, та в десятках інших аспектах. Було б наївно стверджувати, що фіксована дата вступу України, – найкращий доказ наших хороших відносин з Євросоюзом. Перш за все, ми повинні говорити про фундамент наших відносин. Підхід до їхнього розвитку повинен бути прагматичним. Той факт, що Україна посідає в Європі дедалі важливіше місце, одного дня викличе в європейців запитання: якщо Україна така важлива, то чому вона не є членом Європейського Союзу?

Як щодо відносин Вашої країни з Росією? Чи є ситуація настільки напруженою, що може перерости в конфлікт?

Війни не буде. Проблеми існують не лише між Росією і Україною. Які відносини в Росії з Естонією? З Литвою чи Латвією? З Польщею? Навіть з Білоруссю. Чи Молдовою? Азербайджаном? Мені продовжувати далі в напрямку Центральної Азії? Було б помилкою вважати конфлікт між Росією і Грузією просто двостороннім конфліктом. Всі сусіди Росії, які намагаються створити політичну систему на основі принципів демократії, мають складні відносини з Москвою. Хто винен? Це питання цінностей. Коли ми говоримо про цінності, Ви знаєте, куди схилиємося ми: до Європи.

З: То чи не відчуваєте Ви себе покинутими європейцями, зокрема в тому, що стосується вступу України до НАТО?

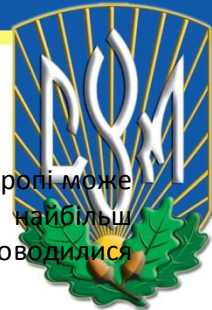
Так, іноді. Я вважаю, що європейські політики повинні розуміти, – чим далі в Європі буде поширена європейська політика безпеки, тим ефективнішою вона буде. Ми завжди були і є європейцями. Чи прагнуть європейці мати сусіда, який поділяє їхні цінності? Чи вважають за краще бачити стіну, бачити, як європейська країна опиняється в зоні нестабільності.

Сполучені Штати більше переконані в необхідності інтеграції України в НАТО?

Я вважаю, що так. Європейці сприймають свою політику безпеки, як щось другорядне.

Тепер до внутрішньополітичної ситуації. Після Помаранчевої революції минуло майже п'ять років, чи не поступився ентузіазм місцем розчарування?

Така точка зору мене засмучує. Чого ми досягли за ці чотири з половиною роки? ВВП України зростав щороку на 7,5%. Ми подвоїли державний бюджет. Ми вдсятеро збільшили мінімальну пенсію, і в чотири

рази – мінімальну зарплатню. Обсяг виділених на соціальну політику коштів зріс втричі. Хто в Європі може похвалитися подібним? П'ять років тому свободи преси не існувало. Сьогодні президент – найбільш критикована особа в державі. Ми не мали основних свобод, щоб вибрати собі лідерів. Двічі проводилися парламентські вибори, і обидва рази перемогла опозиція.

Ваші стосунки з прем'єр-міністром Юлією Тимошенко, як відомо, погані.

Коли в 2004 році я стояв на Майдані Незалежності, вона стояла позаду мене. Коли я став президентом, то призначив Тимошенко прем'єр-міністром. Через півроку темпи приросту ВВП впали з 5% до 1,5% через її популізм і погану економічну політику. Одна справа – викрикувати гасла на Майдані, а зовсім інша – нести відповідальність за соціальний і економічний розвиток країни. У нас розбіжності в ідеології. Чи знайдете ви в Бельгії політика, який при формуванні бюджету не знає, як профінансувати половину видатків? Це конфлікт між ринковою економікою європейського зразка, який відображає моє бачення, і адміністративним соціалізмом, що базується на популізмі.

Ви, зокрема, звинувачували Тимошенко в укладенні поганої угоди з Росією на початку 2009 року з метою розв'язання газової кризи?

Це дійсно дуже погана угода. Вона дуже заполітизована і мало в чому базується на ринкових принципах. Україні тривалий час пропонувала Росії низький тариф на транзит. Були підстави також говорити, що ціна російського газу при поставках в Україну повинна відповідати ринковому рівню. Ціна на російський газ зросли втричі. А от вартість транзиту газу до ЄС територією України становить 1,7 долара за 1000 куб. м. на 100 км, в той час як в країнах ЄС вона коливається від 4,1 до 12 доларів. Українська газотранспортна мережа – найбільша в Європі. Ми прагнемо інтегруватися до спільної енергетичної системи Європи і розробити сучасну тарифну політику, яка гарантуватиме безпеку поставок. Потрібно деполітизувати процес.

<http://www.ukrpohliad.org/news.php/news/867>

Євро-2012: інспектори УЄФА перевіряють стадіони і дороги в Україні

Харків. 26 жовтня. УНІАН. Сьогодні до Києва прибуває делегація інспекторів УЄФА з питань стадіонів та безпеки, повідомляє [Kharkiv EURO](http://kharkiv.euro.com).

За даними прес-служби Місцевого організаційного комітету Євро-2012 в Україні, фахівці Європейського футбольного союзу перевіряють стан реалізації проектів арен та підготовки прилеглих до них територій в приймаючих містах. Окрім того, в ході чотириденного візиту представники УЄФА проінспектують дорожню інфраструктуру, зокрема, автомагістралі, які пов'язують приймаючі міста Євро-2012 в Україні.

За словами голови МОК Євро-2012 Маркіяна Лубківського, це не єдиний візит в Україну представників УЄФА у жовтні – листопаді цього року.

Він наголосив, що ці візити матимуть особливе значення для нашої країни у зв'язку з наближенням дати прийняття УЄФА рішення стосовно формату Турніру. Тобто, мова йде про завершальний етап інспекцій, результати яких ляжуть в основу вирішального висновку Союзу європейських футбольних асоціацій.

Як повідомлялося, виконком УЄФА остаточно визначиться з кількістю українських міст Євро-2012 на грудневому засіданні у португальській Мадейрі. Саме тому, як підкреслює Лубківський, час, що залишився, має бути ефективно використаний органами центральної та місцевої влади України для виконання вимог УЄФА.

На знімках: стадіон «Металіст» у Харкові, який реконструюється для проведення матчів Євро-2012.

<http://kharkiv.unian.net/ukr/detail/193116>

**27 жовтня 2009 року Міністр України у справах сім'ї, молоді та спорту
Юрій Павленко та Голова Комісії спорту Світового Конгресу
Українців(СКУ) Михайло Гамалій підписали Меморандум про співпрацю
між Міністерством та Світовим Конгресом Українців**

Юрій Павленко: "Десятки тисяч українців зі всього світу готові вболівати та допомагати нашій національній збірній здобувати медалі на зимових Олімпійських іграх у Ванкувері"

Меморандум спрямовано на організацію ефективної двосторонньої діяльності українського співтовариства та зарубіжної діаспори в сфері розвитку та підтримки спорту, яка відбуватиметься у трьох основних напрямках: забезпечення участі спортивних команд України в Олімпійських іграх, проведення всеукраїнських фізкультурно-оздоровчих та спортивно-масових змагань, а також підготовка і проведення українських спортивних таборів.

Як повідомив Міністр України у справах сім'ї, молоді та спорту Юрій Павленко, Меморандумом зокрема передбачено налагодження тісних контактів між закордонними українськими громадськими організаціями та олімпійськими командами України для підготовки та проведення зимових Олімпійських ігор 2010 року у Ванкувері (Канада) та літніх Олімпійських ігор 2012 року в Лондоні (Велика Британія).

«Десятки тисяч українців зі всього світу готові вболівати та допомагати нашій національній збірній здобувати медалі на зимових Олімпійських іграх у Ванкувері. Об'єднання зусиль громадян України і діаспори в підтримці спорту – одна із важливих передумов успішного виступу нашої олімпійської команди», - зазначив Юрій Павленко під час церемонії підписання Меморандуму.

Своєю чергою Голова Комісії спорту СКУ Михайло Гамалій запевнив, що осередки Конгресу в усьому світі виявляють велику зацікавленість у дієвій участі в організації різного роду підтримки наших спортсменів на зимовій Олімпіаді в Канаді. Михайло Гамалій також розповів про діяльність СКУ для розвитку спорту в

осередках української діаспори, зокрема організацію спортивних змагань міжнародного рівня за участю представників зарубіжного українства, діяльність задля об'єднання етнічних українців, які проживають в різних країнах, у спортивні товариства та клуби тощо.

Меморандум також передбачає налагодження зв'язків між спортивними командами України та діаспори для проведення всеукраїнських фізкультурно-оздоровчих та спортивно-масових заходів, спортивних таборів, популяризації та розвитку неолімпійських видів спорту тощо.

Найближчим часом буде розроблено Спільний план дій, яким визначатимуться конкретні форми і порядок здійснення заходів.

Довідково:

Світовий Конгрес Вільних Українців створено 1967 року. З проголошенням незалежності України у 1992 році змінено назву на Світовий Конгрес Українців (СКУ).

Світовий Конгрес Українців – спілка громадських організацій, яка діє в 25 країнах світу. СКУ об'єднує близько 300 громадських організацій закордонних українців.

Головним завданням СКУ є репрезентація українців діаспори, збереження національної ідентичності, духовності та мови українцями, які проживають за межами України, захист прав українців, координація діяльності українських організацій-членів СКУ

http://www.kmu.gov.ua/sport/control/uk/publish/article;jsessionid=C48AEFB2A7A9E2AE6D5B3549D37AB24B?art_id=110379&cat_id=45327

****Др. Михайло Гамалій є сумівець з Німеччини, котрий тепер проживає в Україні.***

Всеукраїнський конкурс інфо-просвітних матеріалів імені Степана Бандери

Центр національного відродження імені С.Бандери за підтримки Української Інформаційної Служби проводить конкурс інформаційно-просвітницьких матеріалів, присвячений постаті Провідника Організації Українських Націоналістів (бандерівців); конкурс приурочений до 100-ї річниці від дня народження цього видатного діяча національно-визвольного руху.

Метою конкурсу є активізувати творчий потенціал національно-свідомої молоді, заохотити її до створення якісних інформаційних продуктів. Інформаційні продукти, представлені до конкурсу, мають бути спрямовані до широких верств суспільства.

Конкурс проводиться у таких номінаціях:

1. Соціальний плакат - Може бути виконаний у будь-яких графічних та фототехніках, а також за допомогою цифрових технологій.
2. Аудіо (відео) ролик - Може бути поданий у готовому вигляді в будь-якому відео чи аудіоформаті за бажанням автора.
3. Відеокліп - Може бути поданий в готовому вигляді в будь-якому відеоформаті (за бажанням автора).
4. Комп'ютерна презентація у форматі Power Point - Має бути подана у готовому вигляді.
5. Фотографія на соціальну тематику
6. PR-матеріал (публікація, стаття, нарис) – у вигляді тексту.

Строки проведення конкурсу: роботи приймаються до 15.12.09 р. Оголошення результатів конкурсу відбудеться 28.01.10 р.

Учасником конкурсу може бути кожна молода людина віком до 25 років, яку цікавить тематика конкурсу.

Переможці отримають за 1-е місце - цифровий фотоапарат, за 2-е – мобільний телефон, 3-е – мр3-плеєр.

Всі учасники конкурсу отримають заохочувальні призи

Роботи необхідно надіслати на адресу:

вул. Ярославів Вал, 9, м. Київ, Україна, 01034, Центр національного відродження ім. С.Бандери
uis-center@ukr.net

Українська Інформаційна Служба

<http://www.ukrpohiad.org/news.php/news/780>

ПРОВІДНИК

ВИДАННЯ СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ В УКРАЇНІ
З НАГОДИ 100-ЛІТТЯ НАРОДЖЕННЯ ТА 50-ЛІТТЯ ЗАГИБЕЛІ
ПРОВІДНИКА ОУН СТЕПАНА БАНДЕРИ

Дорогий Друже!

Цим виданням ми хочемо привернути Твою увагу до однієї із найяскравіших постатей в історії України ХХ-го століття, а саме – Провідника ОУН Степана Бандери.

2009 рік – це рік двох ювілеїв: 100-ліття з дня народження та 50-ліття з дня трагічної загибелі Степана Бандери. Впродовж кількох десятиліть в Україні поширювалися різні погляди на життя та діяльність цієї непересічної в долі нашої країни особистості. Відтак, друкуючи «Провідник» ми переслідуюмо єдину ціль – в доступній формі розказати про різні грані життя не лише Степана Бандери, але й його родини, яка заплатила високу ціну в боротьбі за Українську Самостійну Соборну Державу.

В нашому виданні Ти познайомишся з трьома основними матеріалами:

короткою біографією Степана Бандери; історією в малюнках «Вбивства з наказу КГБ», яка намальована на основі реальних подій;

спогадом про родину та батька старшої доньки Провідника ОУН Наталки Бандери (промовою, яку вона виголосила на суді над вбивцею Степана Бандери).

Слово «бандера» з латини означає «прапор». Віримо, що познайомившись із нашим виданням, постать Степана Бандери стане для Тебе ближчою, й Ти зрозумієш, чому для сотень тисяч українців Бандера був і залишається прапором та символом боротьби за незалежність України.

Слава Україні!
Героям Слава!

Крайова Управа
СУМ в Україні

1 січня 1909 року – в селі Угринів Старий (поблизу Калуща), в сім'ї отця Андрія Бандери та Мирослави Глодзінської (Бандери) народжується син Степан. Він буде другим із восьми дітей подружжя Бандер.

Отця Андрія Бандеру називатимуть «революціонером у рясі» – з проголошенням Західно-Української Народної Республіки Андрій Бандера стане депутатом парламенту ЗУНР, а з початком українсько-польської війни виконуватиме обов'язки капелана в одному із полків Української Галицької Армії.

Вересень 1919 – Степан вступає в українську гімназію міста Стрий.

Весна 1922 – від туберкульозу горла помирає матір.

1922 – Степан Бандера входить в громадське життя. Через ревматизм суглобів він часами втрачав можливість ходити, й ця хвороба стала на перешкоді його вступу в легальну на той час спортивно-патриотичну організацію «Пласт». І лише з третьої спроби, навчаючись у третьому класі, Бандеру таки приймають до Пласту. Через рік він стане членом й одним із провідників підпільної гімназійної організації середньошкільників.

1927 – закінчує гімназію, і, після невдалої спроби виїхати на продовження навчання до Чехословаччини, повертається у рідне село Старий Угринів. Тут працює в читальні «Просвіти», провадить театральний гурток і хор, засновує товариство «Луг» і співорганізує кооперативу.

Вересень 1928 – вступає до агрономічного відділу Високої Політехнічної Школи (Львівської Політехніки) та переїздить до Львова. Цього ж року стає членом Української Військової організації (УВО), а перши-

Степан Бандера – Провідник ОУН

ми його псевдонімами в УВО та Організації Українських Націоналістів (ОУН) були «Баба», «Сірий», «Степанко» та «Лис».

Відомо, що Бандера до свого арешту у 1934 року п'ять разів затримувався поліцією – за нелегальні переходи кордонів, пропаганду, підозру до причетності в організації атентату. Втім, йому завжди вдавалося вийти з рук поліції неушкодженим.

1929 – з моменту створення ОУН стає її членом (з 1931 року очолює референтуру пропаганди в крайовому проводі ОУН, з 1932-го – заступник Крайового Провідника ОУН). Саме за його ініціативи було відкрито нові шляхи транспортування підпільної літератури з-за кордону, створено підпільну друкарню та хімічну лабораторію. Степан Бандера організував масштабні акції – «шкільну», яка охопила українських школярів всієї Галичини та «антимонопольну», яка була спрямована на бойкот широкими верствами населення польського алкоголю та тютюну. Бандера організував велику пропагандивну кампанію в день страти українських бойовиків Біласа та Данилишина – у всіх церквах в час страти оунівців били дзвони.

1933 – призначений Крайовим Провідником ОУН. Бандера був ініціатором та організатором двох найгучніших атентатів – радянського дипломата у Львові Майлова (як протест проти Голодомору у 1932-1933 роках) та міністра внутрішніх справ Польщі Броніслава Перацького.

На Варшавському (1935р.) судовому процесі засуджений до смерт-

Bandera Stepan

Бандера з родиною проживав у Німеччині, звідки здійснювалася координація націоналістичного руху. В цей час підтримувався зв'язок з Краєм, було організовано потужний міжнародний рух під назвою Антибільшовицький Блок Народів (АБН), що став ефективною пропагандивною машиною проти радянської системи. А з метою виховання молодих поколінь українців було створено Спілку Української Молоді (СУМ).

1945 – разом із Р.Шухевичем та Я.Стецьком входить в Бюро Проводу ОУН, а з 1947 обраний Головою Проводу ОУН

1948 – відмовляється від керівництва в ОУН та передає владу опозиції. Пізніше, у 1950 й 1952 роках, ця ситуація повториться, втім членство організації й надалі вважатиме його Провідником. В 1955 році на конференції Закордонних Частин (ЗЧ) ОУН обраний Головою Проводу ЗЧ ОУН

15 жовтня 1959 – у Мюнхені від рук агента КДБ Степан Бандера загине. До того Служба Безпеки ОУН розкриє щонайменше п'ять спроб замахів на Провідника ОУН. Загибель Бандери не зупинила визвольної боротьби українців. Після його смерті Провід ОУН очолив Степан Ленкавський, а слово «бандерівець» стало символом боротьби за свободу і незалежність України.

12 серпня 1961 – вбивця Бандери Богдан Сташинський втікає до Західного Берліну, де, здавшись в руки поліції, розкриває всі деталі організації та вбивства Бандери. У жовтні 1962 року Сташинського буде засуджено до 8 років ув'язнення, а організатором вбивства буде визнано радянський уряд.

Вбивства з наказу КГБ

І наступного, дня 12 жовтня 1957 р., при вході до будинку №8 на Карлсплаці в Мюнхені...

... Вже 9:30! Ось він, я його випереджу в будинку!

... У будинку, коли доктор Ребет підійшов до сходів, Сташинський згорів йому назустріч...

... Раптом, порівнявшись з Ребетом, підніс газету якою була накрита зброя і ... вистрелив

... Поцілений в саме обличчя, Ребет не встиг вигукнути жодного слова, і повалився на сходи!

... Ще того ж дня преса донесла вістку, що видатний український політичний діяч помер раптом від серцевого нападу...

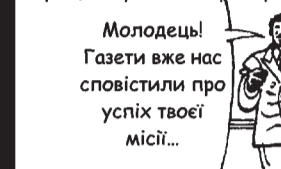
Ще цього вечора Сташинський вилетів літаком до Східного Берліна...

... Політ без пригод...

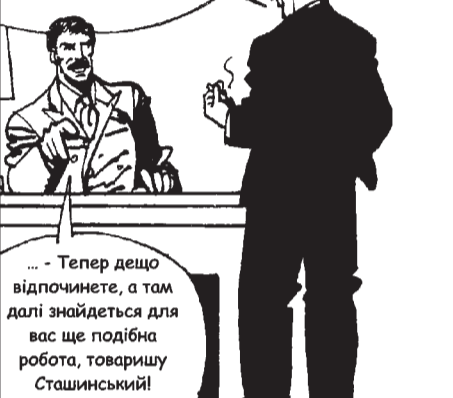

На нього вже чекав його начальник Сергій, якому він точно прозвітував...

Молодець! Газети вже нас сповістили про успіх твоєї місії!

... - А що далі, товаришу Сергій?!

... - Тепер дещо відпочинете, а там далі знайдеться для вас ще подібна робота, товаришу Сташинський!

Сташинського охопив неспокій, бо щойно тепер він відчув себе дійсним вбивцею!

... - Так, знайдеться ще подібна робота?! У Москві вже, напевно, вважають мене кровожерливим звіром!

Травень 1958р. Сташинського викликав до себе шеф.

... Ви поїдете до Роттердама простежити відзначення 20-ліття від дня смерті полковника Євгена Коновальця.

... Ось буржуазні націоналісти збираються на цвинтарі. Сховаємось у кущах, щоб легко за ними простежити!

... І знову Сташинський виїздить зі Східного Берліна на наступну місію...

... У Роттердамі агентурний зв'язок полегшує йому завдання.

... У моєму авто знайдете карту міста і розташування цвинтаря «Кросвейк».

... - Зразу поїдемо туди, щоб оглянути місце завтрашньої церемонії.

... Цей телеоб'єктив прекрасний, нічого не упустить...

... Замасковано і скрито фотографував агент КГБ все, що діялося біля могили.

- Цікаво, що це за персона, що промовляє і на яку так усі з пошаною дивляться й слухають?

... - Він іде до цього авто марки «Опель». Запишемо номер!

... О! Німецький номер з Мюнхена М-ДА 105...

Повернувшись до Східного Берліна...

... Добрий збіг обставин. Цей чоловік з «Опеля» є предметом вашої найближчої місії - це Степан Бандера, Провідник ОУН.

... Ось його справа! Йдеться про шефа буржуазних націоналістів, що ховається в Мюнхені під прізвищем Попель. Ви його маєте вбити, як Ребета.

... Дещо пізніше в Мюнхені.

- ... Справді, я стаю вбивцею з наказу КГБ. Що за життя!

Дотримуючись вказівок «справи», Сташинський віднаходить помешкання Бандери-Попеля.

- Нема сумніву... Це тут... КГБ чудово підготував мою місію!

- Тут не буде проблеми. Замок звичайний, підходить до моєї відмічки.

Ось в'їзд до гаража... і ... УВАГА!

... Тут справа буде важча, як з Ребетом!...

... Це «Опель» з Роттердаму, а також Бандера особисто в товаристві двох охоронців!

... День за днем Сташинський стежив за будинком, де з родиною проживав Степан Бандера, щоб добре пізнати його звички.

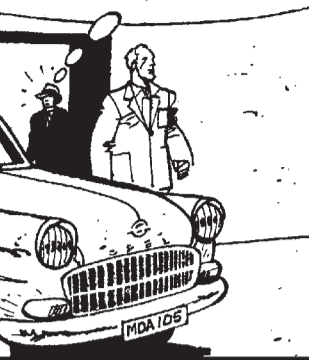

Аж одного дня після обіду...

... - Це його авто, невже ж?...

... - Це він! І до того ж сам. Яке щастя!

... - Є нагода, тепер або ніколи... Вперед!...

- Але що зі мною, я тремчу... Ні, не можу!

... Нерви відмовили і Сташинський поспішно покинув гараж...

... Повернувшись до готелю, Сташинський намагався прийти до тями...

... - Навіщо його вбивати? Ні, я мушу це зробити... КГБ мені цього не простив би!

... І наступного дня, 15 жовтня 1959 року, об 11 год. перед полуднем...

... - Звичайно, він би повинен вже скоро прийти.

... - Ось він! Треба поспішати. Його доля вирішена в Москві!

... Добре, відмичка працює... Бандера з гаражу мусить проїти сюди...

... - На сходах, як Ребета. Я вдаватиму, що сходжу... До лиха! Хтось надходить...

Один з мешканців. Треба вдавати, що чекаю на ліфті!

- О, цим разом - це Бандера! ...

... - Ах, цей замок, завжди затинається!...

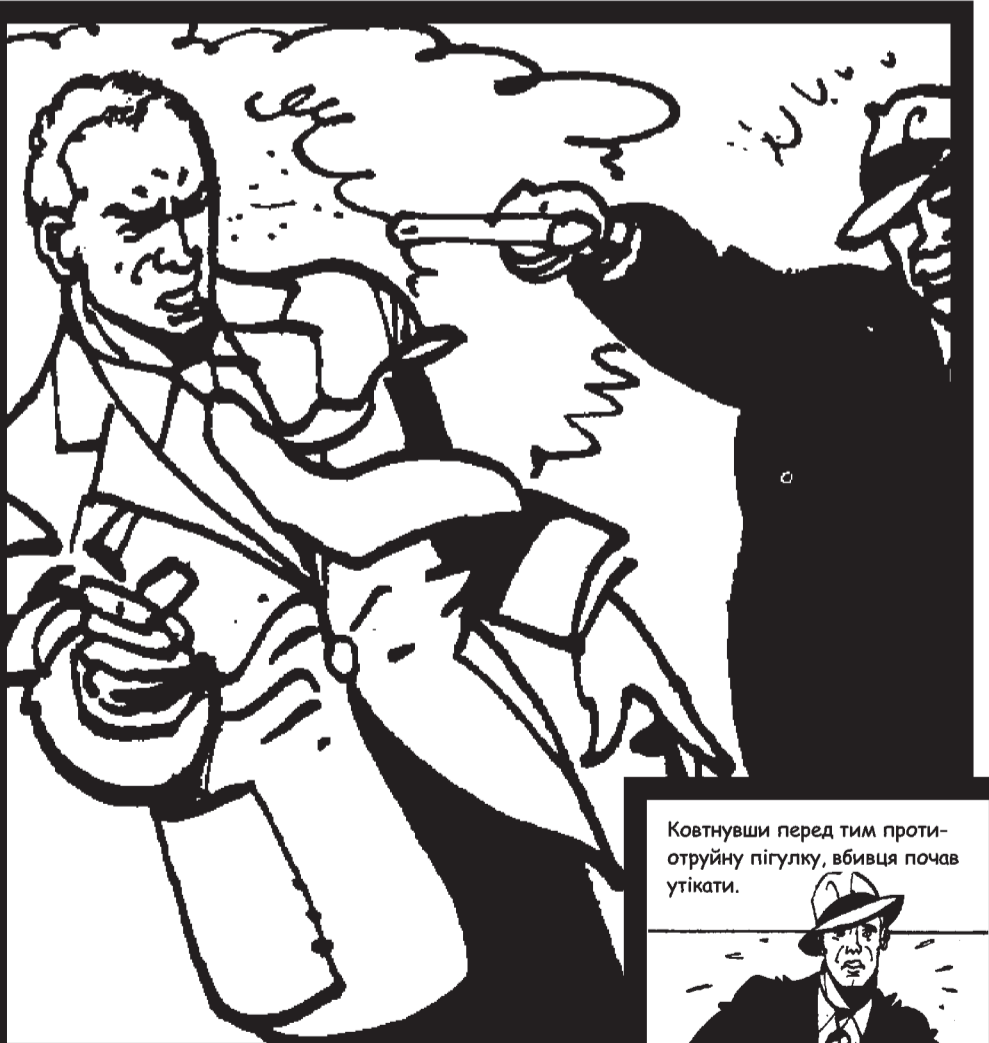
... - Не йде? Я міг би допомогти.

- Ні, дякую! Вже йде. Прошу проходите!

Гаразд! Дякую...

- Тепер! ...

Відвернувшись, Сташинський вистрілив смертельний набій в обличчя Степана Бандери.

Ковтнувши перед тим протиотруйну пігулку, вбивця почав утікати.

... - Це був він або я! ... Він або я...

Скоро вістка про смерть Бандери надійшла до Східного Берліна

Алло, товаришу генерал! Західне радіо сповістило про смерть Бандери!...

У поліцейському комісаріаті в Мюнхені...

- Еге ж, нечиста справа! Аж до її вияснення краще буде мовчати...

- Медична експертиза є безсумнівною, пане комісар, вона встановила отруєння ціаністим калієм...

Сташинського Сергій прийняв з широкими обіймами!

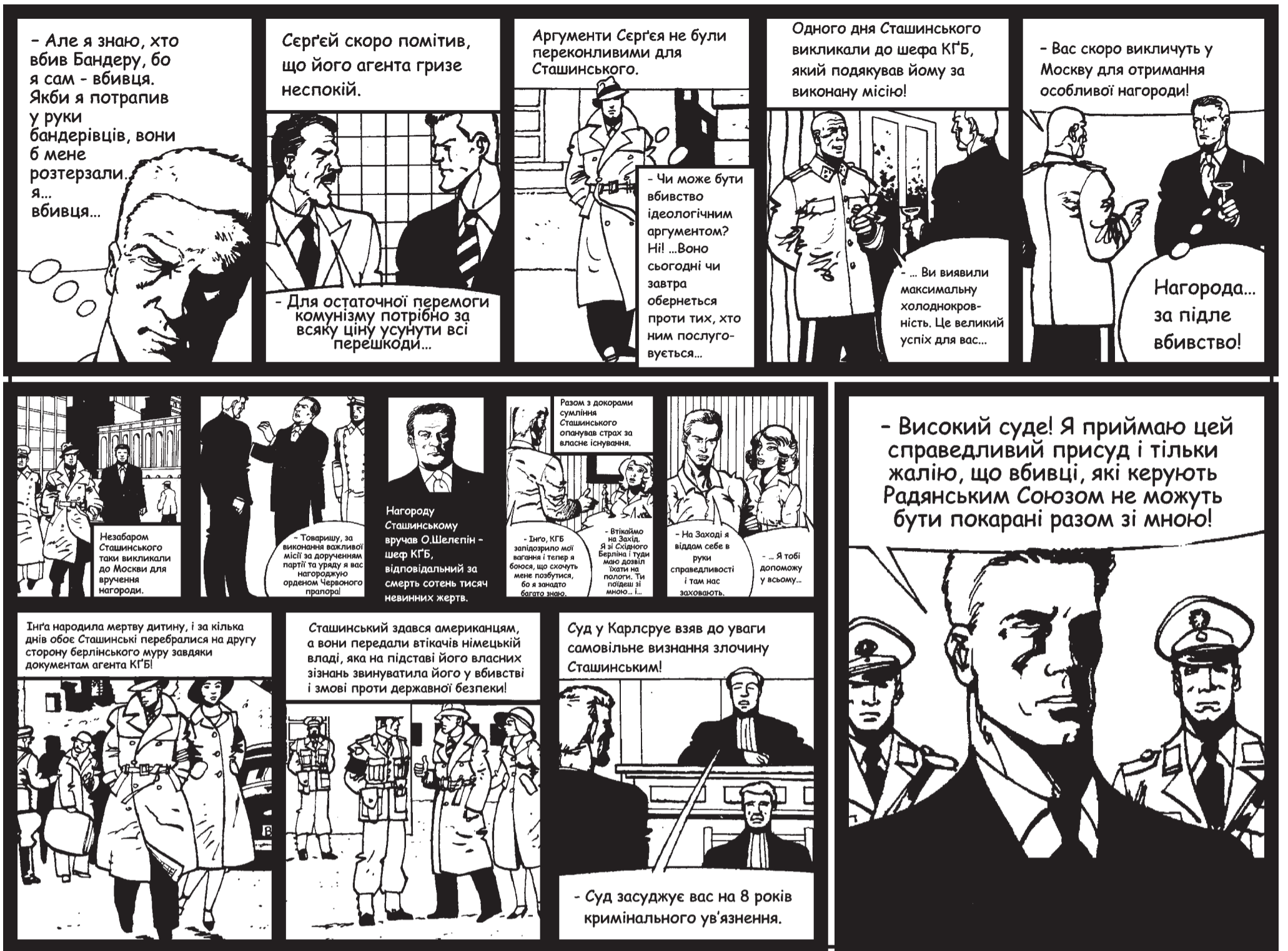

- Дорогий товаришу, я радий сповістити, що Москва вас вітає з успіхом! ...

- ... Зрадник Бандера помер! Загинув, очевидно, від рук своїх німецьких спільників - гітлерівських агентів...

- КГБ не тратить часу, щоб сфальсифікувати інформацію.

Високий Суде!

Дозвольте мені, як членові родини мого замордованого батька, Степана Бандери, і від імені моєї мами Ярослави Бандери, висловити Високому Судові подяку за надання мені слова. З уваги на твердження обвинуваченого в його зізнаннях, що він під час своєї діяльності в КГБ був переконаний, начебто мій батько був зрадником України, я хотіла б представити мого батька, яким я його ношу в глибині мого серця.

Це не перше і не єдине вбивство у нашій родині. Майже вся родина мого покійного батька і моєї матері загинула з рук ворогів. Мої батьки походять з української священничої родини. Саме в недавньому минулому священники й учителі розбуджували національну свідомість українського народу, передусім селянства. Батько моєї мами, отець Василь Опарівський був польовим священником української армії під час Першої світової війни і загинув у бою проти поляків. Моя бабуся, тоді ледве двадцятирічна, залишилася сама з двома дітьми — моєю мамою Ярославою і її братом Левом — а будучи вчителькою, сама мусіла пробиватися крізь життя. Як учителька вона причинилася до національного усвідомлення українського селянства.

І моя бабуся, і мій дядько Лев загинули під час Другої світової війни. У зв'язку з викриттям одного агента, польські окупанти після довгого ув'язнення розстріляли мого невинного дядька. Ми ніколи не довідалися, за яких обставин загинула моя бабуся. Ми знаємо тільки те, що її замордовано, коли вона повернулася з Польщі до свого рідного села.

Мій покійний батько так само походив із священничої родини. Він мав трьох братів і три сестри. Його мама, а моя бабуся, померла молодою на туберкульоз і залишила свого чоловіка, а мого дідуся, отця Андрія Бан-

СЛОВО НАТАЛКИ БАНДЕРИ

Виступ старшої доньки Степана Бандери на суді над Б.Сташинським у Карлсруе (Німеччина) 15 жовтня 1962 р.

деру, з сімома дітьми. Мій дідусь, отець Андрій Бандера, виховав своїх дітей в релігійному і національному дусі, так, що вони вже, будучи студентами, включилися у боротьбу за визволення України.

Двох братів мого батька (Василь й Олександра Бандерів) закатовано під час Другої світової війни в концтаборі Авшвіц (Прим: в Освенцімі — Авт.), а мого дідуся з його найстаршою донькою вивезли на Сибір.

Після ув'язнення мого батька в концентраційному таборі Заксенгаузені, моя мама восени 1941 р. приїхала зі мною (тримісячною дитиною) до Берліну, щоб бути недалеко свого чоловіка. Наша родина жила в дуже важких обставинах, що сильно послабило нерви моєї мами. Від часу, коли мого батька німці випустили з кацету (з концентраційного табору — ред.) і він почав організувати Закардонні Частини ОУН, ми мусіли постійно ховатися, щоб вороги не викрили місця нашого замешкання. Місцями нашого проживання у Німеччині та в Австрії до 1948 року були Берлін, Зеєфельд, потім Мюнхен, Гільдесгайм, врешті — самотня хата в лісі поблизу Штарнбергу.

В самотній хаті в лісі наша родина (в 1947 р. нас було вже троє дітей) жила стиснена в одній кімнаті, де не було навіть електрики. В той час ми, діти, довго хворіли на коклюш і кір і були недоживлені. Я ходила тоді до школи в Зекінг'і, маючи лише шість

років, мусіла щоденно проходити шість кілометрів дороги лісом.

В 1948-1950 роках ми жили без нашого батька, під прибралим прізвиськом у таборі для українських утікачів біля Міттенвальду. Батько відвідував нас кілька разів на рік. Я пригадую собі, що одного разу я запитала маму, хто є той чужий пан, який схилився над моїм ліжком і гладить мене, (я тоді хворіла на запалення середнього вуха). Я цілковито забула свого батька.

В 1950-1954 роках ми жили в малому селі Брайтбрун над Аммерзее, і мій батько відвідував нас уже частіше, а згодом бував удома майже кожного дня. Проте моя мати постійно побоювалася за життя нашого батька, на яке чигали большевики. Так само переслідувала її думка, що він може загинути в нещасливому випадку під час їзди додому. Все ж таки ті чотири роки були найспокійніші в житті моєї матері, яка добре почувалася між мешканцями села і жила сама з ними. Щойно пізніше я зрозуміла, що на нас полювали советсько-московські репатріяційні комісії та агенти.

Рік 1952 був особливо небезпечний для нас, і ми з батьком переховувалися упродовж кількох місяців у маленькому селі Оберав біля Гарміш-Партенкірхен. Нещастя хотіло, що всі троє дітей захворіли на запалення залоз і мусіли протягом двох місяців лежати в ліжку

Під час чотирьох років ми були цілковито відірвані від українців, а це загрожувало нам, дітям, повним відчуженням від українства. Але мій батько, не зважаючи на свою відповідальну та виснажливу працю, знаходив ще досить часу, щоб мене вчити історії, географії та літератури, як теж спонукував мене читати українські книжки. Мій брат і сестра, ще поки пішли до німецької народної школи, маючи 5 чи 4 років, уже навчилися читати й писати по-українськи.

В тому часі я ще не знала, ким був мій батько, хоч і не могла собі пояснити, чому ми змінили наше прізвище. Але я не відважилася запитати про це батька.

В 1954 р. ми переїхали до Мюнхену, головню тому, щоб заощадити батькові щоденної небезпечної їзди (80 км), як теж тому, що тут були для дітей кращі можливості вчитися.

Маючи тринадцять років, я почала читати українські газети і читала багато про Степана Бандеру. З бігом часу, на підставі різних обсервацій (спостережень), постійної зміни прізвища, як теж із-за того, що навколо мого батька завжди було багато людей, в мене виникли певні здогади. Коли раз один знайомий проговорився, то я вже була певна, що Бандера — це мій батько. Вже я собі тоді усвідомила, що я не смію прозрадити цього моїм молодшим сестрі та братові. Було б дуже небезпечно, якщо б малі діти із-за своєї на-

івності в чомусь проговорилися. Від 1954 до 1960 р, ще рік до смерті мого батька, жили ми в Мюнхені.

Мій покійний батько був утомлений постійною охороною і деколи був необережний. Він твердо вірив, що стоїть під особливою Божою охороною, і говорив: «Якщо мене схочуть спрятати зі світу, то знайдуть спосіб зліквідувати мене разом із охороною». Він їздив своїм авто до української церкви, де підсудний його опікував.

Підсудний твердить, що через вагання і докори совісти він не виконав скритовбивства в травні 1959 р. В той час було відомо, що мій батько особливо загрожений, і тому зміцнили його охороною.

Сьогодні, в три роки по смерті мого батька, я говорю передовсім від імені моєї мами, яка віддала свою молодість могому батькові та своїм дітям.

Я хочу ще повернутися до зізнань підсудного, що твердить, яким цинічним способом Сергій його заспокоював, кажучи, що діти Бандери будуть йому ще «вдячні» за цей вчинок. Ця цинічна заувага вказує на те, що КГБ плянував схопити нас, дітей, вивести нас до Советського союзу, зламати наш опір жажливими засобами, що там сьогодні практикується, і зробити з нас комуністів, щоб ми засуджували нашого рідного батька. Саме таким способом пробували «виховати» на комуніста сина генерала Тараса Чупринки, Головного Командира УПА, який загинув у 1950 р. в Білгородці, в Західній Україні.

Мій незабутній батько виховав нас в любові до Бога і України. Він був глибоко віруючим християнином і загинув за Бога та незалежну вільну Україну — за свободу всього світу.

Мій блаженній пам'яті батько, який уособлював цей великий ідеал, залишилось провідною зіркою всього мого життя, так само життя мого брата, моєї сестри та української молоді.